

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2005. gada 6. decembrī *

Lieta C-461/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 24. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 4. novembrī, tiesvedībā

Gaston Schul Douane-expediteur BV

pret

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermans [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*] un J. Malenovkis [*J. Malenovský*], tiesneši N. Kolnerika [*N. Colneric*] (referente), S. fon Bārs [*S. von Bahr*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerālvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Nīderlandes valdības vārdā — H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un N. A. J. Bels [*N. A. J. Bel*], pārstāvji,

- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — T. van Reins [*T. van Rijn*] un M. van Beks [*M. van Beek*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 30. jūnijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt EKL 234. pantu, kā arī par Komisijas 1995. gada 23. jūnija Regulas (EK) Nr. 1423/95, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus produktu, izņemot melasi, importam cukura nozarē (OV L 141, 16. lpp.), 4. panta 1. un 2. punkta spēkā esamību.

- 2 Šis lūgums ir iesniegts sakarā ar tiesvedību starp *Gaston Schul Douane-expediteur BV* (turpmāk tekstā — “*Gaston Schul*”) un *Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit* (turpmāk tekstā — “lauksaimniecības ministrs”) par cukurniedru cukura importu.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Saskaņā ar EKL 234. pantu:

“Tiesas kompetencē ir sniegt prejudiciālus nolēmumus par:

- a) šā Līguma interpretāciju;
- b) Kopienas iestāžu un ECB tiesību aktu spēkā esamību un interpretāciju;
- c) ar Padomes lēmumu dibinātu struktūru statūtu interpretāciju, ja minētie statūti to paredz.

Ja šādu jautājumu ierosina kādas dalībvalsts tiesā, šī tiesa, ja tā uzskata, ka ir vajadzīgs Tiesas lēmums par šo jautājumu, lai šī tiesa varētu sniegt spriedumu, var lūgt, lai Tiesa sniedz nolēmumu par šo jautājumu.

Ja šādu jautājumu ierosina par lietu, ko izskata dalībvalsts tiesa, kuras lēmumus saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem nevar pārsūdzēt, tad šai dalībvalsts tiesai jāgriežas Tiesā.”

- 4 5. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 5. panta 5. punkts Līgumā par lauksaimniecību, kas iekļauts Līguma par Pasaules Tirdzniecības organizācijas (turpmāk tekstā — “PTO”) izveidošanu 1.A pielikumā un kas apstiprināts Kopienas vārdā ar Padomes 1994. gada 22. decembra Lēmuma 94/800/EK par daudzpusējo sarunu Urugvajas kārtā (no 1986. gada līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV L 336, 1. lpp.), 1. panta 1. punkta pirmo ievilkumu, noteic:

“1. Neatkarīgi no 1994. gada *GATT* II panta 1.b punkta nosacījumiem visas Dalībvalstis var attiecināt turpmāk minēto 4. un 5. punkta nosacījumus, ja:

- a) [..]
- b) cena, kas noteikta produkta importam, nokļūstot Dalībvalsts, kura piešķir atvieglojumus, muitas teritorijā, un kas noteikta pēc pārvadājuma CIF importa cenas un izteikta valsts iekšējā valūtā, ir mazāka par noteikto konkrēto cenu, kas ir attiecīgā produkta 1986.–1988. gada vidējā bāzes cena.

[..]

5. Papildu nodokļa, ko piemēro saskaņā ar 1.b punktu, apmērs tiek noteikts šādi:

[..].” [Neoficiāls tulkojums]

5 15. panta 3. punkts Padomes 1981. gada 30. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1785/81 par tirgu kopīgo organizāciju cukura sektorā (OV L 177, 4. lpp.), ko groza ar Padomes 1994. gada 22. decembra Regulu (EK) Nr. 3290/94 par korekcijām un pagaidu pasākumiem, kas vajadzīgi lauksaimniecības nozarē, lai īstenotu daudzpusējo tirdzniecības sarunu Urugvajai kārtā noslēgtos nolīgumus (OV L 349, 105. lpp., turpmāk tekstā — “Pamatregula”), paredz, ka “importa cenas, kuras ir jāņem vērā, uzliekot papildu ievaduitas nodokli, nosaka, pamatojoties uz attiecīgā sūtījuma CIF importa cenām”, un ka “CIF importa cenas šī iemesla dēļ ir jāpārbauda attiecībā pret produkta reprezentatīvo cenu pasaules tirgū vai šī produkta reprezentatīvo cenu Kopienas importa tirgū”. [Neoficiāls tulkojums]

6 Lai noteiktu Pamatregulas piemērošanas nosacījumus, Eiropas Kopienu Komisija pieņēma Regulu Nr. 1423/95. Saskaņā ar Regulas Nr. 1423/95 4. panta 1. un 2. punktu:

“1. Ja nav 2. punktā minētā lūguma vai ja attiecīgā sūtījuma CIF importa cena, kā minēts 2. punktā, ir mazāka par attiecīgo reprezentatīvo cenu, ko noteikusi Komisija, attiecīgā sūtījuma CIF importa cena, kas ņemama vērā, uzliekot papildu nodokli, ir 1. panta 2. vai 3. punktā minētā reprezentatīvā cena.

2. Ja attiecīgā sūtījuma CIF cena ir augstāka par attiecīgo reprezentatīvo cenu, kā minēts 1. panta 2. vai 3. punktā, importētājs lūgumā, kas ir jāiesniedz importētājas dalībvalsts kompetentajai iestādei importa deklarācijas pieņemšanas laikā, ar nolūku noteikt papildu nodokli, var pēc vajadzības piemērot vai nu attiecīgā baltā cukura, vai jēlcukura, kas pārvērsts standarta kvalitātes cukurā, kā attiecīgi noteikts Regulas (EEK) Nr. 793/72 1. pantā un Regulas (EEK) Nr. 431/68 1. pantā, sūtījuma CIF importa cenu, vai arī līdzvērtīgu cenu produktam ar KN kodu 1702 90 99.

Attiecīgā sūtījuma CIF importa cenu pārvērš standarta kvalitātes cukura cenā ar pielāgojumu, ievērojot Regulas (EEK) Nr. 784/68 5. panta noteikumus.

Šādos gadījumos attiecīgā sūtījuma CIF importa cenu piemēro, lai noteiktu papildu nodokli ar noteikumu, ka ieinteresētā puse importētājas dalībvalsts kompetentām iestādēm iesniedz vismaz šādus pierādījumus:

— pirkuma līgumu vai līdzvērtīgu pierādījumu,

— apdrošināšanas līgumu,

— pavadrēķinu,

— pārvadājuma līgumu (ja vajadzīgs),

- izcelsmes sertifikātu,
- jūras transporta gadījumā — kravas zīmi,

trīsdesmit dienu laikā no datuma, kad pieņemta importa deklarācija.

Attiecīgā dalībvalsts drīkst pieprasīt jebkuru citu informāciju un dokumentus lūguma pamatojumam.

Tiklīdz lūgums ir iesniegts, piemēro attiecīgo papildu nodokli, ko noteikusi Komisija.

Tomēr sakarā ar starpību starp attiecīgo papildu nodokli, ko noteikusi Komisija, un papildu nodokli, kas noteikts, pamatojoties uz attiecīgā sūtījuma CIF importa cenu, pēc ieinteresētās personas lūguma minētai personai ir jāiemaksā drošības nauda, ievērojot Komisijas Regulas (EEK) Nr. 2454/93 (8) 248. pantu.

Šo drošības naudu atbrīvo, tiklīdz importētājas dalībvalsts kompetentā iestāde pieņem lūgumu, pamatojoties uz ieinteresētās puses iesniegtajiem pierādījumiem.

Dalībvalsts kompetentā iestāde noraida lūgumu, ja uzskata, ka iesniegtie pierādījumi to neattiecinā.

Ja iestāde nepieņem lūgumu, tad drošības nauda tiek zaudēta.”

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

- 7 1998. gada 6. maijā *Gaston Schul* deklarēja 20 000 kg cukurniedru jēlcukura importu no Brazīlijas par CIF cenu NLG 31 916. Maksājamais muitas nodoklis saskaņā ar muitas iestāžu 1998. gada 13. maijā nosūtīto informāciju ar norādi “pārbaudīts bez korekcijām” bija NLG 20 983,70. 1998. gada 4. augustā Rouzendāles [*Roosendaal*] Muitas iecirkņa Nodokļu departamenta inspektors lauksaimniecības ministra vārdā nosūtīja *Gaston Schul* nodokļu paziņojumu, aicinot to samaksāt NLG 4968,30 kā “lauksaimniecības nodevu”. Šī nodeva tika aprēķināta, 20 000 kg pareizinot ar NLG 24,841182 (11,11 ekiji) kā papildu ievadmuitas nodokli un izdalot ar 100 kg. Pēc neveiksmīgas šī nodokļu paziņojuma pārsūdzēšanas *Gaston Schul* iesniedza prasību iesniedzējtiesā.
- 8 Tā vispirms konstatēja, ka 15. pants Pamatregulā, kas nosaka papildu nodokļa sistēmu cukura nozarē, ir identisks ar 5. pantu Padomes 1975. gada 29. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2777/75 par mājputnu gaļas tirgus kopīgo organizāciju (OV L 282, 77. lpp.), ko groza ar Regulu Nr. 3290/94, jo šie abi noteikumi to pašreizējā versijā ir pieņemti vienā un tajā pašā dienā.
- 9 Putnu gaļas un olu nozarē Tiesa ar 2001. gada 13. decembra spriedumu lietā C-317/99 *Kloosterboer Rotterdam (Recueil, I-9863. lpp.)* ir atzinusi par spēkā neesošu 3. panta 1. un 3. punktu Komisijas 1995. gada 28. jūnija Regulā (EK) Nr. 1484/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus papildu ievadmuitas nodokļu sistēmas ieviešanai un papildu ievadmuitas nodokļu noteikšanai mājputnu gaļas un olu nozarē, kā arī ovalbumīnam un ar ko atceļ Regulu Nr. 163/67/EEK (OV L 145,

47. lpp.), jo tajos noteikts, ka Regulā norādītais papildu nodoklis būtībā tiek noteikts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1484/95 2. panta 1. punktā paredzēto reprezentatīvo cenu, un ka šo nodokli, pamatojoties uz attiecīgā sūtījuma CIF importa cenu, nosaka tikai pēc importētāja lūguma. Saskaņā ar minēto spriedumu Komisija pārkāpa savas izpildpilnvaras.

- 10 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šīs regulas 3. panta 1. un 3. punkts, ko Tiesa ir atzinusi par spēkā neesošu, attiecībā uz Tiesas vērā ņemtajiem jautājumiem ir identisks Regulas Nr. 1423/95 4. panta 1. un 2. punktam. Abos šajos gadījumos runa ir par Pamatregulu, kas saskaņā ar Lauksaimniecības līguma, kas ir ietverts Līguma, ar ko izveido PTO, 1.A pielikumā, 5. pantu noteic, ka papildu ievadumtas nodoklis tiek aprēķināts, pamatojoties uz CIF cenu, lai gan Komisijas regulā par piemērošanu ir vispārīgi noteikts, ka šo papildu nodokli aprēķina, pamatojoties uz reprezentatīvo cenu.
- 11 Regulas Nr. 1423/95 4. panta 1. un 2. punkts līdz ar to nav saderīgs ar Pamatregulas 15. pantu.
- 12 Tomēr, pamatojoties uz 1987. gada 22. oktobra spriedumu lietā 314/85 *Foto-Frost (Recueil, 4199. lpp.)*, iesniedzējtiesa konstatē, ka tikai Tiesai ir piekritība atzīt Kopienas iestāžu aktus par spēkā neesošiem.
- 13 Tā tomēr uzskata, ka, lai atbildētu uz jautājumu, vai situācija būtu atšķirīga valsts līmeņa strīdā, tādā kā pamata lietā, ja uzdotais jautājums attiecas uz tādu noteikumu spēkā esamību, kas sakrīt ar citiem Kopienas tiesību noteikumiem, kurus Tiesa jau ir atzinusi par spēkā neesošiem, pieņemot prejudiciālu nolēmumu, tādu kā iepriekš minētais spriedums lietā *Kloosterboer Rotterdam*, ir vajadzīga EKL 234. panta trešās daļas interpretācija.

- 14 Šajos apstākļos *College van Beroep voor het bedrijfsleven* pieņēma lēmumu apturēt lietas izskatīšanu un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

- “1) Vai EKL 234. panta trešajā daļā paredzētajai valsts tiesai ir pienākums uzdot Eiropas Kopienu Tiesai jautājumu, kāds tiek uzdots turpinājumā, par regulas noteikumu spēkā esamību, pat ja Tiesa jau ir atzinusi par spēkā neesošiem citas līdzīgas regulas atbilstošos noteikumus, vai arī šai tiesai ir jāauts nepiemērot pirmos minētos noteikumus, ņemot vērā īpašo līdzību, kas tiem ir ar noteikumiem, kas ir atzīti par spēkā neesošiem?”
- 2) Vai [..] Regulas Nr. 1423/95 [..] 4. panta 1. un 2. punkts ir spēkā neesoši tiktāl, ciktāl tie noteic, ka tajos paredzētais papildu nodoklis būtībā ir jāaprēķina, pamatojoties uz reprezentatīvo cenu [..] Regulas Nr. 1423/95 [..] 1. panta 2. punkta izpratnē, un ciktāl tajos piedevām noteikts, ka šo nodokli, pamatojoties uz attiecīgā sūtījuma CIF importa cenu, var aprēķināt tikai tad, ja to lūdz importētājs?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 15 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai EKL 234. panta trešā daļa valsts tiesai, kuras nolēmumu saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem nevar pārsūdzēt, uzliek pienākumu uzdot Tiesai jautājumu saistībā ar regulas noteikumu spēkā esamību, pat ja Tiesa ir jau atzinusi kādas citas līdzīgas regulas atbilstošos noteikumus par spēkā neesošiem.

- 16 Attiecībā uz interpretācijas jautājumiem no 1982. gada 6. oktobra sprieduma lietā 283/81 *Cilfit* Komisija (*Recueil*, 3415. lpp., 21. punkts) izriet, ka tiesai, kuras nolēmumus saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem nevar pārsūdzēt, ir pienākums, ja tai tiek uzdots Kopienu tiesību jautājums, ievērot savu pienākumu vērsties Eiropas Kopienu Tiesā, ja vien nav konstatēts, ka jautājums ir neatbilstošs vai ka attiecīgo Kopienu noteikumu Tiesa jau ir interpretējusi, vai ka pareiza Kopienu tiesību piemērošana ir tik acīmredzama, ka nepastāv nekādas saprātīgas šaubas (skat. arī 2005. gada 15. septembra spriedumu lietā C-495/03 *Intermodal Transports*, Krājums, I-8151. lpp., 33. punkts).
- 17 Tomēr no iepriekš minētā sprieduma lietā *Foto-Frost* 20. punkta izriet, ka valsts tiesas pašas nav kompetentas atzīt Kopienas iestāžu aktu spēkā neesamību.
- 18 Norma, saskaņā ar kuru valsts tiesas pašas nav kompetentas atzīt Kopienas aktu spēkā neesamību, var būt piemērojama saskaņā ar zināmiem nosacījumiem lietās par pagaidu noregulējumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Foto-Frost*, 19. punkts; šajā sakarā skat. arī 1977. gada 24. maija spriedumu lietā 107/76 *Hoffmann-La Roche*, *Recueil*, 957. lpp., 6. punkts; 1982. gada 27. oktobra spriedumu apvienotajās lietās 35/82 un 36/82 *Morson un Jhanjan*, *Recueil*, 3723. lpp., 8. punkts; 1991. gada 21. februāra spriedumu apvienotajās lietās C-143/88 un C-92/89 *Zuckerfabrik Süderdithmarschen un Zuckerfabrik Soest*, *Recueil*, I-415. lpp., 21. un 33. punkts, un 1995. gada 9. novembra spriedumu lietā C-465/93 *Atlanta Fruchthandelsgesellschaft* Komisija (I), *Recueil*, I-3761. lpp., 30., 33. un 51. punkts).
- 19 Savukārt iepriekš minētajā *Cilfit* Komisija lietā pieņemtā interpretācija par interpretācijas jautājumiem nevar tikt attiecināta uz jautājumiem par Kopienas aktu spēkā esamību.

- 20 Vispirms ir jānorāda, ka pat attiecībā uz gadījumiem, kas sākotnēji šķiet līdzīgi, nevar tikt izslēgts, ka rūpīga pārbaude parāda, ka noteikums, kura spēkā esamība tiek apšaubīta, nav pielīdzināms noteikumam, kurš jau ir atzīts par spēkā neesošu, jo tam cita starpā ir atšķirīgs juridiskais vai, attiecīgā gadījumā, faktiskais konteksts.
- 21 Ar EKL 234. pantu Tiesai piešķirtās kompetences mērķis būtībā ir nodrošināt, lai valstu tiesas vienādi piemērotu Kopienu tiesības. Šī vienveidības prasība ir īpaši būtiska, ja tiek aplūkota Kopienu akta spēkā esamība. Atšķirības dalībvalstu tiesu starpā attiecībā uz Kopienu aktu spēkā esamību var apdraudēt pašu Kopienu tiesiskās kārtības vienotību un skart tiesiskās noteiktības pamatprasību (iepriekš minētais spriedums lietā *Foto-Frost*, 15. punkts).
- 22 Iespēja, ka valsts tiesa spriež par Kopienu akta spēkā neesamību, nav turklāt saderīga ar vajadzīgo tiesiskās aizsardzības sistēmas, kas izveidota ar EK līgumu, saskaņotību. Šajā sakarā ir svarīgi atgādināt, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu par spēkā esamību tāpat kā prasība atcelt tiesību aktu ir Kopienu aktu likumības pārbaudes līdzeklis. Ar EKL 230. pantu un EKL 241. pantu, no vienas puses, un ar EKL 234. pantu, no otras puses, Līgums ir izveidojis pilnīgu tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēmu, kuras mērķis ir nodrošināt iestāžu aktu likumības pārbaudi, uzticot to Eiropas Kopienu Tiesai (skat. 1986. gada 23. aprīļa spriedumu lietā 294/83 *Parti écologiste "Les Vertes"/Parlaments*, *Recueil*, 1339. lpp., 23. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Foto-Frost*, 16. punkts, un 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*, *Recueil*, I-6677. lpp., 40. punkts).
- 23 Procesa ilguma saīsināšana nevar būt attaisnojums tam, ka tiek aizskarta Eiropas Kopienu Tiesas ekskluzīvā kompetence spriest par Kopienu tiesību spēkā esamību.

- 24 Turklāt ir jāuzsver, ka Eiropas Kopienu Tiesa ir vispiemērotākā, lai spriestu par Kopienu aktu spēkā esamību. Faktiski Kopienas iestādēm, kuru akti tiek apstrīdēti, saskaņā ar Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 23. pantu ir tiesības iestāties Tiesā izskatāmajā lietā, lai aizstāvētu šo aktu spēkā esamību. Otrkārt, Tiesa var saskaņā ar šo statūtu 24. panta otro daļu pieprasīt Kopienas iestādēm, kas nav procesa dalībnieces, iesniegt jebkādu informāciju, ko tā uzskata par vajadzīgu tiesvedības sakarā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Foto-Frost*, 18. punkts).
- 25 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka EKL 234. panta trešā daļa valsts tiesai, kuras nolēmumus saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem nevar pārsūdzēt, uzliek pienākumu uzdot Tiesai jautājumu par kādas regulas noteikumu spēkā esamību, pat ja Tiesa jau ir atzinusi atbilstošos salīdzināmas regulas noteikumus par spēkā neesošiem.

Par otro jautājumu

- 26 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai 4. panta 1. un 2. punkts Regulā Nr. 1423/95 nav spēkā, jo tie paredz, ka tajos noteiktais papildu nodoklis būtībā ir jāaprēķina, pamatojoties uz reprezentatīvo cenu šīs pašas regulas 1. panta 2. punkta izpratnē, un tajos turklāt ir noteikts, ka šo nodokli var aprēķināt, pamatojoties uz attiecīgā sūtījuma CIF importa cenu, tikai tad, ja importētājs iesniedz šādu lūgumu.
- 27 No Pamatregulas 15. panta 3. punkta pirmās daļas formulējuma nepārprotami izriet, ka tikai attiecīgā sūtījuma CIF importa cena var kalpot par pamatu papildu nodokļa noteikšanai.

- 28 Šīs normas piemērošana nav pakļauta nekādam nosacījumam, un tā neparedz nekādu izņēmumu.
- 29 15. panta 3. punkta otrā daļa Pamatregulā skaidri paredz, ka attiecīgā produkta reprezentatīvo cenu ņem vērā tikai tādēļ, lai pārlicinātos par CIF importa cenas precizitāti.
- 30 Savukārt 4. panta 1. un 2. punkts Regulā Nr. 1423/95 noteic, ka CIF importa cenu, nosakot papildu nodokli, ņem vērā, ja importētājs par to iesniedz formālu lūgumu un pievieno tam noteiktus attaisnojošus dokumentus, bet visos citos gadījumos ņem vērā reprezentatīvo cenu, kas ir arī vispārēja norma.
- 31 Tiktāl, ciktāl Pamatregulas 15. panta 3. punkts neparedz nekādus izņēmumus no normas par papildu nodokļa noteikšanu, pamatojoties uz CIF importa cenu, Regulas Nr. 1423/95 4. panta 1. un 2. punkts ir pretrunā šim noteikumam.
- 32 Līdz ar to uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1423/95 4. panta 1. un 2. punkts nav spēkā, jo tas noteic, ka tajos paredzētais papildu nodoklis būtībā tiek noteikts, pamatojoties uz reprezentatīvo cenu, ko paredz šīs regulas 1. panta 2. punkts, un ka šo nodokli, pamatojoties uz attiecīgā sūtījuma CIF importa cenu, nosaka tikai tad, ja importētājs par to iesniedz lūgumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 33 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) EKL 234. panta trešā daļa valsts tiesai, kuras nolēmumus saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem nevar pārsūdzēt, uzliek pienākumu uzdot Tiesai jautājumu par kādas regulas noteikumu spēkā esamību, pat ja Tiesa jau ir atzinusi atbilstošos salīdzināmas regulas noteikumus par spēkā neesošiem;

- 2) Komisijas 1995. gada 23. jūnija Regulas Nr. 1423/95, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus produktu, izņemot melasi, importam cukura nozarē, 4. panta 1. un 2. punkts nav spēkā, jo tajos noteikts, ka tajos paredzētais papildu nodoklis būtībā tiek noteikts, pamatojoties uz reprezentatīvo cenu, ko paredz šīs regulas 1. panta 2. punkts, un ka šo nodokli, pamatojoties uz attiecīgā sūtījuma CIF importa cenu, nosaka tikai tad, ja importētājs par to iesniedz lūgumu.

[Paraksti]